

Vona si konečně na procházce čuchá, já se asi zcvoknu radostí!!!!Nesmějte se mi, nesmějte se mi, nesmějte se mi, ale já mám z toho vážně hroznou radost. A vlastně z celého tohohle venčení mám zase hroznou radost. Rumíčkotým razil do Hornbachu nakupovat. A my si udělaly holčičí odpůldne. A vzhledem k tomu, že už je o něco málo dýl vidět (něco přes půl hodiny poté co dorazím domů), mohly jsme si to udělat pestřejší a užít si to hrozně moc.

Venku nikdo nebyl. Mráz a pošmournost, to jsou lidi zalezlí. A ne že by mi to vadilo. Zvláště s Tali mi to hraje do karet. Takže jsme pěkně vyšly z domu na louku, pomaličku jsme sešly dolů k rybníčkům, Tali dostala košíček a po chvílce spořádaného sezení VOLNOOOOOOOOOO! Hurááá, hurarááá, katapultovala se do prostoru. A já ji nechala být, ať si to užívá. Když se na mě podívala, čupla jsem si na zem, cosi zajímavého jsem tam "lovila" a zavolala jsem na ní. Šup a byla u mně. Taak byl hnedle chlebiček, coby platidlo nejvyšší hodnoty. A zase si běž, Talinko, utíkej..... Poslechla na slovo □ □ . Neříkala jsem nic, jen jsem se tak procházela kolem potůčku . U lávky, když řádila v rákosí jsem se jí zeptala, ešívá by nechtěla zasejc ten chlebiček? □ No jooo, to se ví, že chtěla! Tak přiběhla, moc hezky.

Pak jí zmámilo křovíčko teda, ale když jsem pro ní doběhla, bez zaváhání už došla ke mně. A že chce balonek, balonek, balonek. I uštěkaný pudlospratci jí byli ukradený. Chvilku jsme si hrály s balonkem a pak trošku zazlobila a musela si odběhnout za ten poslední panelák. Zatímco minule se ovládla a na zapískání to otočila a letěla za mnou, tak tentokrát jsem musela doběhnout až k ní. Nicméně pak tedy poslechla a připojila se k mé maličkosti a na volno jsme odpochovaly zpátky na louku. Tam si sedla na hranu a ukazovala, že by moc ráda běžela dolů. Prvně v životě se zeptala a to takhle navolno. Místo aby si tam prostě seběhla!!! Tak jasně, že to povolení dostala. Tady si vylepšila skóre, protože jak profík přiběhla na první písknutí. A pak po chvílkách zas. A znovu. Nepoznávala jsem jí, vážně. Trošku jsme si daly chůzi u nohy a já jí utíkala kolem oplocení hřiště. To ji bavilo moc. Bohužel tak, že do hry zapojila i klučinu, kterej se tam vyskytnul. To v plánu teda nebylo.

Když jsme se takhle pěkně vylítaly, zamířila jsem "do civilizace". Neboli na místní korzo □ . Došly jsme k samošce a tam jsem využila toho, že z tramvaje vystoupil dav lidí, jel pán s košíkem, maminka s dětma..... a daly jsme si soustředování na pánčičku, přivolání, klidný odkládání a když jsem u vchodu do samošky objevila ječícího józefpšíka, využily jsme i tohoto rušivého elementu k nácviku klidného sezení a vnímání konce vodítka. Moc pěkně

nám to šlo. Musím ji moc pochválit. Pak jsme si vyrazily do podloubí, kde je plno krámků. A nejzajímavější bylo pekařství, vinotéka a sekáč, kde mají za výlohou ty plyšáky. Uuů zase! On nestačí tuhle Rumíček, už i Talimůra stojí u výlohy. A ta navíc i tlapičkou po nich sahala ☹ . Když se hrnula do vinotéky (celá pánčička ☹) vzala to hlavou do skla ☹ . Jak jinak.

Od podloubí vedly naše kroky přes přechod, (kde si SAMA!! vzorně sedla), k bowlingu. Tam Tali sklízela obdiv u venku stojících kuřáků. Když jsem se jí otázala, jak že se to dělají ty Ťapičky, tak bez zaváhání stoupla na zadní a dala tlapky na zábradlí. A ocáskem máchala jak Tatarka šavlí. Dál už jsme zašly dovnitř mezi domy. Bylo úžasný mít ji takhle na příjmu. Když se se zájmem na člověka dychtivě dívala, co se bude dít. Tak těžce vydřený to bylo, ale o to je to hezčí. Chvilíma si právě jen tak šla, jako normální pes a ČUCHALA SI, přepisovala vzkazy, prostě BYLA PES - teda fena ☹ a ne trohl. Nevím která z nás si to užívala víc. Bylo na ní i v té tmě vidět, jak je spokojená, uvolněná.

Dokonce sama šla zkusit, jestli by jí tentokrát nešlo chodit po takových těch roštích. A k mému překvapení, to tentokrát šlo . U umělý "skály" si našla klacek a spokojeně si ho žvejkala. To nedělá moc často. Nechala jsem jí žužlat klacek a šla se "schovat" za skálu. Vydala se mě hledat, tááák jsem hrozně uuutykalááá a daly jsme si honičku kolem. Pak jsem to otočila pomalu zpátky a zase jí nechala být. Šla si, šla si, čuchala, odepisovala..... já jí nepoznávala. A usmívala jsem se jako pitomeček. Povídaly jsme si spolu, říkala jsem jí, jak vona je ta nešikovnější Talinka na celým tomhle širým světě. A jak se to asi stalo, že je takhle hodná? Kde vona se to asi mohla takhle naučit? Asi na nějaký psí univerzitěěě?..... Mno, kdo mě slyšel, musel dojít k názoru, že mi zákonitě tvrdě houklo. ☹ Jenže mně to bylo fučík, důležitá pro mě byla Tali a to, že vnímá, že se jí tohle nablblý tlachání líbí. Sedla jsem si na bobek, zavolala jí k sobě a jen jsem jí tak mudlala. Byla vláčná a spokojená. A takhle jsme i došly domů. SPOKOJENÝ a já šťastná jako blecha, protože to ..... no to se těžko popíše. Ale vy mi rozumíte.

Rumíčkotým už byl doma a na mě čekalo vyprávění z Hornbachu ☹ . Pokusím se ho později přetlumočit co nejvěrnějš. Oba ohaři prostě měli nadtý odpoledne na zážitky a oba si to užili. A já? Já si to užila MEGAÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ! ☹